

JAMES S. A. COREY

İNTİKAM OYUNLARI

ENGİNLİK SERİSİ

5. KİTAP

Çeviren
Cihan Karamancı

Ben Cook'a, o olmasaydı

Giriş: Filip

Callisto'nun ikiz tersaneleri, ayın Jüpiter'e devamlı surette arkası dönük yarıküresiyle aynı taraftaydı. Sonsuz gecedeki en parlak yıldızdan fazlası olmayan Güneş, Samanyolu'nun geniş lekesinden çok daha sönüktü. Krater yamaçları boyunca göz kamaştırıcı beyaz çalışma ışıkları binalara, yükleyicilere, iskelelere vuruyordu. Kısmen inşa edilmiş gemilerin kaburgaları taş tozu ve buz regolitinin¹ üstünde kemerler oluşturuyordu. Biri sivil diğeri askeri, biri Dünya kökenli ve diğeri Mars'a ait iki tersane. İkisi de aynı anti-meteor raylı top savunmalarıyla korunuyor, ikisi de Ilus'taki çekişmenin çözümlenmesi hâlinde insanlığı halkaların ötesindeki yeni dünyalara taşıyacak olan gemilerin inşası ve onarımı için çalışıyordu.

Ve ikisinin de başı tahmin edilenden daha büyük bir dertteydi.

Filip gizlice ilerlerken timinin geri kalanı onun hemen arkasındaydı. Uzay elbiselerinin LED ışıkları sökülmiş, seramik kaplama hiçbir yansıtma yapmayacak hâle gelene kadar zımparalanmıştı. Görüntü arayüzü bile neredeyse görünmezlik noktasına kadar kısılmıştı. Filip'in kulaklarındaki sesler –gemi trafiği, güvenlik yayınları, sivil konuşmalar– pasiften alınıyor, Filip onları dinlerken karşılığında en ufak bir iletide bulunmuyordu. Sırtına asılı hedefleme lazeri kapalı konumdaydı. O ve ekibi gölgeler arasındaki gölgelerdi. Görüş alanının solunda geri sayan silik kronometre on beş dakika sınırını aştı. Filip açık avucuyla uzay boşluğundan azıcık daha yoğun havayı tokatlayarak yavaşça ilerleme anlamına gelen Kuşak işaretini yaptı. Etrafındaki timi onu takip etti.

---

1 Toz, toprak, taş parçaları gibi maddelerin bir kayaç tabakasının üstünde birikerek oluşturduğu katman. –cn

Tepelerindeki boşlukta, onların göremeyeceği kadar yüksekte tersaneyi koruyan Mars donanma gemileri kısa ve profesyonel tonlarda konuşuyordu. Filoları böylesine yayılmışken yörünge- de sadece iki gemileri vardı. Muhtemelen sadece iki. Karanlıkta bekleyen, kendi atık ısılarına sarınarak radardan gizlenen baş- kalarının da olması mümkündü. Mümkündü ama bu uzak bir ihtimaldi. Hem zaten Filip'in babasının dediği gibi hayat riskli bir işti.

On dört buçuk dakika. İlkinin yanında iki kronometre daha belirdi. Birinin sayacı kırk beş saniyeyken diğersindeki iki daki- kaydı.

“Nakliye gemisi *Frank Aiken*, yaklaşabilirsiniz.”

“Mesaj alındı, *Carson Lei*,” diye geldi Cyn'in tanıdık homur- tusu. Filip ihtiyar Kuşaklının tebessümünü sesinde duyabiliyor- du. “Coyos sabe en iyisi ai sus bebe alçaktan mı gelelim?”

Frank Aiken yukarılarda bir yerde Mars gemilerine Filip'in sırtundakiyle aynı frekansta çalışan mesafe belirleme lazerleri doğrultuyordu.

“Anlaşılmadı, *Frank Aiken*. Lütfen tekrarlayın.”

“Pardon, pardon.” Cyn güldü. “Siz seçkin hanımlar ve beyler yüzeye ulaştığımızda fukara bir Kuşak mürettebatının bir içki içebileceği iyi bir bar biliyor musunuz?”

“Yardımcı olamayacağım, *Frank Aiken*,” dedi Marslı. “Rotanı- zı koruyun.”

“Sabez sa. Taş gibi sağlam, mermi kadar düzgünüz.”

Filip'in timi krater kenarını aşarak Mars askeri bölgesinin gü- venli alanına tepeden baktı. Karşısında tam da beklediği gibi bir manzara bulan Filip ambarları ve ikmal depolarını kolayca seçti. Hedefleme lazerini sırtundan aldı, tabanını kirli buza koydu ve cihazı çalıştırdı. Nöbetçilerin hiçbirini gözden kaybetmeyecek biçimde tek sıra hâlinde yayılmış olan diğerleri de aynısını yap- tı. Lazerler eski olup onlara bağlı takip platformları bir düzine farklı kaynaktan toplanmıştı. Filip'inkinin tabanında bulunan kırmızı renkli minik LED ışığı yeşile dönmeden önce ikincil kro- nometrelerinden ilki sıfıra ulaştı.

Sivil iletişim kanalında duyulan üçlü güvenlik alarmını tedir- gin bir kadın sesi izledi.

“Sahada kaçak bir yükleme meki¹ var. Şu anda... ah, kahretsin. Meteor tertibine doğru gidiyor.”

Kulağında panik ve alarm sesleri birbirine karışırken Filip timini krater yamacı boyunca yürüttü. Adım atarken kaldırdıkları seyrek toz bulutları yere çökmüyor, aksine bir sis gibi etrafa yayılıyordu. Durdurma komutlarına tepki vermeyen yükleme meki güvenli alanda paldır küldür ilerledi ve meteor savunma toplarının geniş gözlerinin önüne geçerek onları birkaç dakikalığına da olsa kör etti. Protokolün gerektirdiği üzere koruganlardan dört Mars donanma piyadesi çıktı. Takviyeli zırhları sayesinde buz pateni yaparcasına yüzeyde kayarak ilerliyorlardı. İçlerinden herhangi biri anlık bir acıma duygusundan fazlasına kapılmaksızın Filip'in tüm timini öldürebilirdi. Filip prensip gereği hem hepsinden hem de ayrı ayrı her birinden nefret ediyordu. Onarım ekipleri daha şimdiden hasarlı tertibe doğru seğirtiyordu. Tüm sistem bir saat içinde eski hâline dönecekti.

On iki dakika, kırk beş saniye.

Filip duraklayıp timini gözden geçirdi. Kuşak'ın en iyisi on gönüllü asker. Mars ikmal deposuna düzenlenen baskın görevinin neden önemli olduğunu veya hangi amaca hizmet ettiğini kendisi dışında hiçbiri bilmiyordu. Yine de isterse onun için –babası için– ölmeye hazırlardı. Filip karnında ve boğazında bir şey hissetti. Korku değil, gurur. Hissettiği gururdu.

On iki dakika, otuz beş saniye. Otuz dört. Otuz üç. Yerleştirdikleri lazerler canlanarak dört donanma piyadesini, içinde destek timinin bulunduğu koruganı, sınır çitlerini, atölyeleri ve kışlayı işaretledi. Marslılar döndüler; zırhları o kadar hassastı ki görünmez ışık huzmelerinin nazik okşayışını bile kaçırmıyorlardı. Askerler hareket ederken aynı anda silahlarını doğrulttular. Filip içlerinden birinin timi fark ettiğini, silahın lazerlerden ayrılarak üzerlerine –kendisine– çevrildiğini gördü.

Nefesini tuttu.

On sekiz gün önce Jüpiter sisteminin bir yerlerindeki bir gemi –Filip hangisi olduğunu bilmiyordu– sert bir itiş gerçekleştirerek on, hatta belki on beş g'ye dayanmış ve bilgisayarlarca belirlenen

---

1 Uzaktan kumanda edilmekten ziyade bir pilot tarafından yönetilen bir tür robot. –çn

nanosaniyede birkaç düzine tungsten çubuk bırakmıştı. Çubuk demetinin ortasında dört adet tek kullanımlık, kısa itişli roket vardı ve üzerlerine tek frekanslı ucuz sensörler bağlıydı. Düzenek bir makine olarak adlandırılmaya ucu ucuna yetecek kadar karmaşıktı; altı yaşındaki çocuklar bile her gün daha komplike şeyler üretirlerdi. Fakat saniyede yüz elli kilometre hıza ulaşan çubukların karmaşık olmaları değil, sadece nereye gideceklerinin gösterilmesi lazımdı.

Sinyalin Filip'in gözünden çıkararak optik sinirinden geçtiği ve görsel neokorteksine aktarıldığı zaman zarfında her şey olup bitti. Filip gümbürtüyü, piyadelerin daha az önce durdukları noktadan yükselen püskürük sütunlarını, yukarıdaki savaş gemilerinin yerini alan anlık yeni yıldızları ancak düşman öldükten sonra algıladı. Elbise telsizini hemen aktif etti.

"Ichiban," derken sesinin bu kadar sakin çıkmasından gururluydu.

Hep beraber ayaklarını sürüyerek krater yamacından aşağı seke seke indiler. Birikmiş yanıcı gazlar ateş şeklinde dışarı fışkırıyor, harap hâldeki atölyelerden yükselen alev sütunları arasında Mars tersaneleri bir rüyadan çıkmışa benziyordu. Serbest kalan atmosfer dışarı kaçıp dondukça kışladan etrafa yumuşacık kar taneleri saçılıyordu. Vücutları paramparça olan ve çevreye dağılan piyadeler artık yoktu. Bir toz ve buz bulutuyla dolu kraterde hedeflerin yerini Filip'e gösteren tek şey GAŞının¹ kılavuzluğuydu.

On dakika on üç saniye.

Filip'in timi ayrıldı. İçlerinden üçü açık alanın ortasına gidip tahliye iskelesinin ince siyah karbon yapısını açmaya başlayacak kadar geniş bir yer buldu. Diğer ikisi geri tepmesiz makineli tabancalarını ellerine alarak molozların arasından çıkabilecek herkesi vurmaya hazırlandı. İki kişi silahlıktan tarafa koşarken üçü ikmal barakalarına giden Filip'e eşlik etti. Tozların arasında yükselen bina çarpıcı ve tehditkârdı. Giriş kapıları kapalıydı. Yan devrilmiş yatan bir yükleme mekinin sürücüsü ya ölmüştü ya da ölüyordu. Filip'in teknik uzmanı kapı kontrollerine gidip kutu yuvasını takviyeli bir kesme çubuğuyla kanırttı.

1 Görüntü arayüzü. -çn

Dokuz dakika yedi saniye.

“Josie,” dedi Filip.

“Trabajan, sa sa?” diye kısaca karşılık verdi adam.

“Çalıştığının farkındayım,” dedi Filip. “Eğer açamayacak-
san—”

Giriş kapısının koca kanatları kıpırdadı, titredi ve yükseldi. Josie arkasına dönüp elbisenin kask ışıklarını açtı ki Filip haşın yüzündeki ifadeyi görebilsin. Birlikte ambara girdiler. Devasa yığınlar hâlinde yükselen kıvrık seramik ve çelik kuleler dağlardan daha yoğundu. Filip’ten daha uzun plastik makaralarda saç teli inceliğinde yüzlerce kilometrelik tel sarılı duruyordu. Heybetli yazıcılar boşlukta birbirine kenetlenip bir hacim tanımlayarak ve bir hava, su ve karmaşık organik maddeler baloncuğu yaratarak insanlara yaşanır bir çevre teşkil edecek olan levhalar üretmeye hazır bekliyordu. Yanıp sönen acil durum ışıkları geniş mekâna bir afetin o ürkütücü parıltısını katıyordu. Filip ilerlemeyi sürdürdü. Silahını çektiğini hatırlamıyordu ama elindeydi işte. Josie değil, Miral bir yükleyiciye biniyordu.

Yedi dakika.

Tersanenin kaosunda ilk acil durum araçlarının kırmızı-beyaz çakarları kırıştı. Işık aynı anda hem her yerden hem de hiçbir yerden gelir gibiydi. Filip kaynak takımı ve metal yazıcı sıralarının, çelik tüplerin ve bebek pudrasından daha ince zerrelili seramik tozlarının, spiral çekirdek yuvalarının, güneş sistemindeki en büyük yatağı andırarak şekilde üst üste yığılmış Kevlar tabakalarının ve köpük savaş zırhlarının arasından geçti. Bütün bir Epstein motoru, evrenin en karmaşık yapbozu misali sökülüp mekânın boş bir köşesine bırakılmıştı. Filip hiçbirine aldırış etmedi.

Hava, silah seslerini taşıyacak kadar yoğun değildi. GA’sı bir hızlı hareketli¹ alarmı verdiği anda sağındaki çelik kirişte parlak bir leke belirdi. Kendini yere atan Filip’in bedeni mikrogravite nedeniyle itiş altında yapacağından daha yavaşça düştü. Koridora bir Marsh atladı. Üstünde nöbetçilerin takviyeli zırhı değil, bir teknisyenin dış iskeleti vardı. Filip kütle merkezine nişan alarak

---

1 Askeri jargonda mermi, füze ve uçak gibi büyük bir hızla hareket eden tanımlanmamış cisimlere verilen ad. —cn

şarjörünün yarısını boşalttı. Namludan çıkarken ışıklar saçan, kendi yakıtlarını yakan mermiler seyrek Callisto havasında ateşten çizgiler ve kırmızı-gri egzoz dumanları bıraktı. Dördü Mars-ly'a isabet etti ve fıskıran kanlar hemen donarak kırmızı bir kar yağışı şeklinde yere süzüldü. Alarm durumuna geçen ve LED'leri haşın bir sarıya dönen dış iskelet bir frekans üzerinden tersanenin acil durum hizmetlerine feci bir şeyler olduğunu haber verdi. Görevine gösterdiği şüursuz bağlılık böyle bir bağlamda gülünçtü.

Miral'ın sesi kulağına yansırken yumuşaktı. "Hoy, Filipito. Sa boîte sa palla?"

Adamı bulmak Filip'in birkaç saniyesini aldı. Yükleyicideki Miral'ın karartılmış uzay elbisesi birbirleri için yaratılmışçasına dev meke karışıyordu. Adamı bakımsız bir Mars mek sürücüsünden ayıran tek şey elbisesindeki toz-toprak tabakasının altından zar zor seçilebilen Dış Gezegenler İttifakı'nın kopuk halka sembolüydü. Bahsettiği silindirik metal tüpler halen paletlerine bağlıydı ve dört tüpün her biri de bin litrelik hacme sahipti. Kıvrık yüzeylerinde şöyle yazıyordu: Yüksek Yoğunluklu Rezonans Kaplaması. Mars askeri gemilerinin taramadan sakınmasına yardımcı olan enerji emici kaplama. Yani gizlilik teknolojisi. Filip aradığını bulmuştu. İçinde taşıdığının farkında bile olmadığı bir korku uçup gitti.

"Evet," dedi Filip. "Bu o."

Dört dakika otuz yedi saniye.

Yükleme mekinin uğultusu uzaktan geliyor, sesler seyrek atmosferden ziyade yapı döşemesindeki titreşimlerle taşınıyordu. Filip ile Josie kapıya doğru ilerlediler. Çakar ışıkları artık daha parlaktı ve bir tür yönlülük kazanmıştı. Filip'in elbise telsizi avaz avaz bağırarak insan sesleriyle ve güvenlik alarmlarıyla dolu frekanslara sızdı. İlk müdahale görevlilerinin kılık değiştirmiş teröristler ve düşmanlar olabileceğinden çekinen Mars ordusu sivil tersaneden gelen kurtarma araçlarına geri çekilmelerini emrediyordu. Böyle düşünmekte haksız sayılmazlardı. Başka şartlar altında Filip ve adamlarına terörist gözüyle bakılabilirdi. Filip'in GA'sı binaların ve kısmen inşa edilmiş tahliye iskelesinin dış hatlarını gösteriyor, kullanıcısının duyularınca fark edilmeyecek kı-

zılötesi ve ışık izi verilerine dayanarak araçların yerlerine yönelik tahminlerde bulunuyordu. Filip kendini her şeyin kenarlarla tanımlandığı, yüzeylerin sadece ima edildiği bir şema çiziminde yürürmüş gibi hissediyordu. Ayaklarını sürüyerek regolite çıkarırken zeminden daha derin bir sarsıntı geçti. Belki de bir patlama olmuştu. Veya bir bina uzun, yavaş çöküşünü nihayet tamamlamıştı. O sırada Miral'ın yüklemeye meki ambar ışıklarınca arkadan aydınlatılarak açık kapıda belirdi. Pençelerindeki tüpler meçhul ve siyahtı. Filip iskeleye doğru ilerlerken şifreli kanallarına geçti.

“Durum?”

“Küçük bir sorun var,” dedi Aaman. Adam iskeledeydi. Filip'in ağzı korkunun metalik tadıyla doldu.

“Burada küçük sorun diye bir şey yok, coyo,” dedi, sesinin sakın çıkması için çabalayarak. “Ne var?”

“Püskürüğün döküntüsü iskeleyi kirlletmiş. Eklemlerde toztoprak var.”

Üç dakika kırk saniye. Otuz dokuz.

“Geliyorum,” dedi Filip.

Andrew'un sesi araya girdi. “Silahlıkta ateş altındayız, patron-cuk.”

Filip alçaltıcı unvanı duymazdan geldi. “Ne kadar?”

“Epey yoğun,” dedi Andrew. “Chuchu vuruldu. Ben de köşeye sıkıştım. Yardıma ihtiyacım olabilir.”

“Dayan,” dedi Filip hızla düşünerek. Tahliye iskelesinde bekleyen iki nöbetçisi, onlardan olmayan herkesi vurmaya hazırды. İnşacılardan üçü bir köşebentle cebelleşmekteydi. Grubun yanına sıçrayan Filip siyah çerçeveye tutunarak kendini durdurdu. Andrew telsiz hattında homurdandı.

Filip sıkışık konektörü ve onu tıkayan siyah çakılları görünce sorun apaçık anlaşıldı. Atmosferde olsalardı sert bir üfle-yiş tıkanıklığı gidermeye yeterdi. Buradaysa öyle bir seçenekleri yoktu. Aaman bir bıçak kullanarak telaşla kazıyor, minicik çakıl tanelerini dışarı atarak metalin birbirine geçtiği ince, karmaşık kanalları boşaltmaya uğraşıyordu.

Üç dakika.

Aaman köşebendi yerine oturttu ve bağlantıyı zorla sağlamaya çalıştı. Az, hem de çok az kaldı fakat tekrar asıldığı zaman

bağlantı koptu. Filip adamın küfrettiğini, vizörünün iç kısmına tükürük saçıldığını gördü. Yanlarında bir hava tüpü getirmiş olsalardı...

İyi de tabii ki getirmişlerdi.

Filip adamın elindeki bıçağı kapıldığı gibi elbisesinin eklemleme nedeniyle en ince yeri olan bileğine sapladı. Ani bir acı ona biraz fazla ileri gittiğini söyledi. Yine de sorun değildi. Yanıp sönmeye başlayan elbise alarmina aldırış etmedi. Öne eğilerek elbisesindeki ufacak yarığı tıkalı konektöre bastırmasıyla beraber kaçan hava oradaki çakılları ve buzu dağıttı. Dışarı fırlayan tek bir damla kan hemen donarak mükemmel bir kırmızı küre hâlini aldı ve malzemeye çarpıp sekti. Filip geri çekildi ve Aaman köşebendi yerine kaydırıldı. Bu sefer asıldığında bağlantı kopmadı. Filip bıçağı çekip çıkardığı anda hasarlı elbise oradaki deliği yamadı.

Filip arkasına döndü. Miral ile Josie tüpleri paletlerden kesip birini iskeleye bağlamışlardı. Kurtarma araçları o hengâmede geçip gittiği için yanıp sönen acil durum ışıkları da azalmıştı. Araçların hedefi büyük ihtimalle silahlıdaki çatışmaydı. Işın aslını bilmeseydi Filip de en büyük tehdidin oradan geldiğini düşünürdü.

“Patroncuk,” dedi Andrew, tiz ve kaygılı bir sesle. “Durum fena.”

“Laflamayı bırak,” dedi Filip. “Ge gut.”

İki nöbetçiden biri elini onun omzuna koydu. “Gidip halletmemi ister misin?” diye sordu kadın. *Gidip onları kurtarmalı mıyım?*

Filip bir yumruğunu havaya kaldırıp yavaşça ileri geri salladı. Hayır. Nöbetçi onun ne söylediğini anlayınca kasıldı ve Filip bir an için kadının itaatsizlik edeceğini sandı. Seçim ona kalmıştı. Şu anda isyan kendi kendinin cezasıydı. Josie son tüpü de yerine koyup kayışları bağladı. Aaman ile adamları son köşebendi yerine taktılar.

Bir dakika yirmi saniye.

“Patroncuk!” diye haykırdı Andrew.

“Üzgünüm, Andrew,” dedi Filip. Afallamanın getirdiği kısa bir sessizlik yaşandı, sonra bunu bir küfür ve hakaret yağmuru izledi. Filip frekans değiştirdi. Askeri tersanenin acil durum hiz-

metlerindeki bağrışlar azalmıştı. Sert ve soğukkanlı şekilde Almanca konuşan bir kadın sesi krizlere alışkın birinin neredeyse bıkkın verimliliğiyle emirler sıralıyor, cevap veren sesler onunun profesyonelliğini örnek alıyordu. Filip iskeleyi işaret etti. Chuchu ile Andrew ölmüşlerdi. lmedilerse bile ölmüşlerdi. Filip kendini iskeleydeki pozisyonuna çekti. Kayışları beline, apış arasına ve göğsüne bağlayıp başını kalın dolguya yasladı.

Elli yedi saniye.

“Niban,” dedi Filip.

Hiçbir şey olmadı.

Telsizini tekrar şifreli kanala geçirdi. Andrew artık ağlıyor, hatta feryat ediyordu.

“Niban! Andale!” diye bağırdı Filip.

Altındaki tahliye iskeleyi şiddetle silkindi ve Filip’in vücudu ansızın ağırlık kazandı. Yüksek itişe geçen dört kimyasal roket aşağdaki zemini aydınlatarak boş paletleri etrafa dağıttı ve Miral’ın terk edilmiş yükleme mekini sırtüstü devirdi. İvme damarlarındaki kanı bacaklarında toplarken Filip’in görüş alanı daraldı. Telsiz sesleri daha ince, daha uzak bir tını kazandı ve şuuru titreşip tekledi. Elbisesi, bir dev tarafından sıkılıyormuşçasına uyluklarını sararak kanı oradan çıkmaya zorladı. Filip’in zihni biraz açıldı.

Aşağıda bıraktıkları krater ay yüzeyindeki dikdörtgenimsi bir toz sahasıydı. İçine ışıklar giriyordu. Kraterin kenarlarındaki kuleler karanlıktaydı ama sistemler yeniden başlamaya alıřtıķça kırpşıyorlardı. Callisto’nun tersaneleri sarhoş olmuş veya başına darbe yemiş biri gibi yalpaladı.

Kronometre iki saniyeye indi, sonra da bire.

Sıfırda ikinci darbe indi. Filip kayanın arpıtığını görmedi. Tungsten ubuklar gibi o da insan gözünün algılayamayacağı kadar hızlıydı. Fakat toz bulutunun rkütölmüşçesine yukarı fırladığını gördü ve bunu dev bir çok dalgası takip etti. Dalga öylesine güçlüydü ki yok denebilecek atmosferde bile görülebiliyordu.

“Tutunun,” dedi Filip. Aslında uyarmasına gerek yoktu. İskeledeki herkes zaten tutunuyordu. Böyle bir olay daha yoğun bir atmosferde hepsinin ölümü demek olurdu. Buradaysa şiddetli bir fırtınadan biraz daha beterdi, o kadar. Aaman homurdandı.

“Sorun mu var?” diye sordu Filip.

“Pinché taş ayağımı deldi,” dedi Aaman. “Acıyor.”

Ona Josie karşılık verdi: “Çüküne gelmediğine dua et, coyo.”

“Şikâyetim yok,” dedi Aaman. “Şikâyetim yok.”

İskele roketlerinin yakıtı tükendi; hızlanma yerçekimi kaybı oldu. Altlarındaki tersanelere ölüm gelmişti. Artık hiç ışık gözükmüyor, ateşler bile yanmıyordu. Filip bakışlarını parlak yıldız serpintisine, hepsine ışık tutan galaktik diske çevirdi. O ışıklardan biri yıldız değil, delişmen mürettebatını almaya gelen *Pella*'nın egzoz kuyruğuydu. Chuchu hariç. Andrew hariç. Filip emrindeki iki kişiyi kaybetmesine rağmen kendini niçin kötü hissetmediğini merak etti. Bu onun ilk komutasıydı. Gerçek risklere sahip gerçek bir göreve atılabileceğinin ve altından kalkabileceğinin kanıtıydı.

Konuşmak istememişti. Belki konuşmamıştı da. Beki de dudaklarından sadece bir iç çekiş çıkmıştı. Miral kıkırdadı.

“İyi bildin, Filipito,” dedi yaşça büyük adam, sonra da ekledi: “Feliz cumpleaños, sabez?¹”

Filip Inaros ellerini kaldırarak teşekkür etti. Bu onun on beşinci doğum günüydü.

---

1 “İyi ki doğdun, bildim mi?” –çn

Birinci Bölüm: Holden

Callisto saldırılarından bir yıl, o ve mürettebatının Ilus'a yola çıkmasından neredeyse üç yıl ve geri gelmelerinden yaklaşık altı gün sonra, James Holden gemisinin yanındaki boşlukta süzülerek bir yıkım mekinin onu kesmesini seyrediyordu. Sekiz gergin kablo *Rocinante*'yi demir yerinin duvarlarına bağlı tutuyordu. Burası, Tycho İstasyonu onarım rıhtımındaki pek çoğundan sadece biriydi, onarım bölümünün de dev inşaat küresindeki pek çoğundan biri olduğu gibi. Etraflarını saran kürenin kilometre genişliğindeki hacminde daha başka bin proje devam ediyordu ama Holden'ın gözü yalnızca kendi gemisindeydi.

Kesme işini bitiren mek dış gövdenin geniş bir parçasını çekip çıkardı. Parçanın altında geminin iskeleti, yani karmakarışık bir kablo ve iletim hattı yumağını çevreleyen dayanıklı kaburgalar yatmaktaydı. Onun da altında iç gövdenin ikinci yüzeyi vardı.

“Evet,” dedi Holden'ın yanına süzülen Fred Johnson. “Hakikaten ağzına sıçmışsınız.”

Üzerlerindeki uzay elbiselerinin iletişim sistemi tarafından pesleştirilip çarpıtılsa da Fred'in sözleri karna inen bir yumruk gibiydi. Dış Gezegenler İttifakı'nın sembolik lideri ve güneş sistemindeki en güçlü üç kişiden biri olan Fred'in *Roci*'ye bizzat ilgi göstermesi Holden'a güven vermeliydi. Fakat Holden fazla hata yapmadığından emin olmak için ödevini kontrol eden bir babası varmış gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

“Dahili çerçeve eğrilmiş,” diye iletişim sistemi üzerinden konuştu üçüncü bir ses. Sesin sahibi Sakai adlı asık suratlı bir adamdı. Artık herkesin Yavaş Bölge Hadisesi diye adlandırdığı olayda Samantha Rosenberg'ün ölümünün ardından Tycho'nun

başmühendisliğine getirilmişti. Sakai onarımları mekin kamera takımı ve x ışını tarayıcıları vasıtasıyla yakındaki ofisinden izliyordu.

“Bunu nasıl becerdin?” Fred geminin karinası boyunca uzanan raylı top yuvasını işaret etti. Silahın namlusu gemiyi neredeyse boydan boya katediyordu ve onu çerçeveye bağlayan destek payandaları yer yer gözle görülür derecede bükülmüştü.

“Raylı topumuzu tepkili motor gibi kullanarak bir ağır şilebi daha yüksek bir gezegen yörüngesine çektiğimiz zamandan sana hiç bahsetmiş miydin?” dedi Holden.

“Duy da inanma,” dedi Sakai neşesizce. “O payandalardan bazıları bir ihtimal onarılabılır ama alışımında hepsini birden değiştirmenin daha iyi bir fikir olacağını görmeye yetecek kadar mikro çatlak bulunduğundan eminim.”

Fred ıslık çaldı. “Bak bu hiç ucuza gelmeyecek.”

DGI'nin lideri *Rocinante* mürettebatının gitgelli hamisi ve sponsoruydu. Holden, sallantılı ilişkilerinin gel zamanlı bölümlerinden birinde olduklarını umuyordu. Bir ayrıcalıklı müşteri indirimi almazlarsa geminin tamiri belirgin oranda daha pahalıya patlardı. Tabii öyle olsa bile bütçelerini aşmazdı, orası ayrı.

“Dış gövdede bir sürü kötü yamanmış delik var,” diye devam etti Sakai. “İç gövde buradan fena gözüküyor ama yine de santim santim gözden geçirip yalıtımının bozulmadığından emin oluruz.”

Holden iç gövde hava sızdırsaydı Ilus'tan dönüş yolculuğunun çok daha fazla boğulma ve ölüm içereceğini belirtecek gibi olduysa da vazgeçti. Gemisini bundan böyle uçar vaziyette tutmaktan sorumlu adama sataşmak için hiçbir sebep yoktu. Aklına Sam'in muzip tebessümü ve eleştirilerini zevzekliklerle yumuşatma huyu gelen Holden boğazının düğümlendiğini hissetti. Aradan yıllar geçmişti ama ıstırabın hâlâ sessiz sedasız çıkageldiği oluyordu.

“Teşekkürler,” demekle yetindi.

“Bu iş kısa sürmeyecek,” karşılığını verdi Sakai. Mek roketlerini ateşleyerek geminin başka bir kısmına uçtu, manyetik ayaklarıyla kendini sabitledi ve parlak bir ışıkla dış gövdenin bir bölümünü daha kesmeye koyuldu.

“Gel ofisime geçelim,” dedi Fred. “Benim yaşımdayken bir ç-elibiseye ancak bir yere kadar katlanabiliyorsun.”

Yerçekiminin ve atmosferin yokluğu gemi onarımını pek çok açıdan daha kolay hâle getirirdi. Bunun bedeliyse teknisyenlerin çalışırken çevresel elbiseler giymeye mecbur kalmalardı. Holden yaşlı adamın sözlerini, işlemeye ihtiyaç duyduğu ve elbisesini giyerken kaput kateter takmakla uğraşmadığı yönünde algıladı.

“Peki, geçelim.”

Bir uzay istasyonunda oldukları düşünülürse Fred’in ofisi epeyce büyüktü ve hem eskimiş deri hem de kaliteli kahve kokuyordu. Duvardaki kaptan kasası eski bir filmde kalmışçasına titanyum ve çelikle kaplanmıştı. Çalışma masasının arkasındaki duvar ekranında inşa hâlindeki üç gemi iskeleti görülüyordu. Gemilerin tasarımı büyük, hantal ve fonksiyoneldi – birer balyoz gibi. Bunlar ısmarlama inşa edilen bir DGI donanma filosunun başlangıcıydı. Holden ittifakın neden kendi silahlı savunma kuvvetini yaratma gereği duyduğunu anlıyordu fakat son birkaç yılda yaşananlar düşünüldüğünde, insanlığın geçirdiği travmalardan yanlış dersler çıkarıp durduğunu hissetmemek elinde değildi.

“Kahve?” diye sordu Fred. Holden’ın kafa sallaması üzerine de büfedeki kahve istasyonunda iki fincan hazırlamaya koyuldu. Holden’a uzattığı fincanda silik bir sembol mevcuttu. DGI’nin kopuk halkası aşına aşına neredeyse görünmez olmuştu.

Holden fincanı alıp ekrana doğru salladı. “Bitmesine ne kadar var?”

“Mevcut plana göre altı ay,” dedi Fred, ardından ihtiyar adamlara özgü bir homurtuyla koltuğuna oturdu. “Sonsuza kadar sürse de fark etmez. Bir buçuk yıl içinde bu galaksideki insan sosyal yapısı tanınmaz hâle gelecek.”

“Diyaspora.”

“Adına öyle diyorsan evet,” karşılığını verdi Fred, kafa sallayarak. “Şahsen ben toprak kapma yarışı diyorum. Vadedilmiş diyara koşan bir sürü kervan.”

Paylaşılmaya hazır binden fazla dünya. Güneş sistemindeki her gezegende, istasyonda ve göktaşında yer kapmak için

çarpınan insanlar. Ve ana sistemde tüm bunları kontrol altında tutmaya yetecek kadar savaş gemisi inşa etmek için yarışan üç devlet.

Gemilerden birinin yüzeyinde bir kaynak makinesi öyle parlak bir ışık saçtı ki monitör cevaben karardı.

“İlus başka hiçbir şey değilse bile bir sürü insanın öleceğini gösteren bir uyarıydı,” dedi Holden. “Onu takan oldu mu?”

“Pek sayılmaz. Kuzey Amerika toprak kapma yarışına aşına mısın?”

“Evet,” dedi Holden, sonra da Fred’in kahvesinden bir yudum içti. Tadı enfesti. Dünya mahsulü ve yoğun. Rütbenin bir ayrıcalığı daha. “Kervan benzetmeni anladım. Belki biliyordur, Montana’da büyüdüm. Bölge halkı hâlâ hudut hikâyeleri anlatır durur.”

“Öyleyse aşikâr kader¹ mitolojisinin pek çok tradeji barındırdığından haberdarsındır. O kervanlardan çoğu hedefine ulaşamadı. Ulaşanların büyük bölümü de demiryollarında, madenlerde ve zengin çiftçilerin emrinde ucuz işgücü olmaktan öteye geçemedi.”

Holden kahvesini içerek gemi inşasını seyretti. “Kervanlar ortaya çıkıp da herkese yeni hastalıklar bulaştırmadan önce orada yaşayan insanlardan bahsetmiyorum bile. En azından bizim galaktik kader versiyonumuz kertenkele taklitlerinden daha gelişmiş bir canlıyı yerinden etmiyor.”

Fred kafa salladı. “Belki. Şu âna kadar öyle gözüküyor. Fakat henüz bin üç yüz sistemin tamamında doğru düzgün bir tetkik yapılmış değil. Ne bulacağımızı kim bilir.”

“Yanlış hatırlamıyorsam katil robot zamazingoları ve gezeğenin yarısını uzaya uçurmak için birilerinin düğmeye basmasını bekleyen kıta büyüklüğünde füzyon reaktörleri.”

“Elimizdeki tek örneğe göre evet. Tabii işler daha da acayipleşebilir.”

Omuz silken Holden kahvesini bitirdi. Fred haklıydı. Tüm o dünyalarda insanlığı nelerin bekleyebileceğini bilmenin bir yolu

---

1 Orj. *manifest destiny*; Amerikan halkı tarafından özellikle genişleme döneminde benimsenen, ulusun batıya yayılmasının kader olduğu düşüncesi üstüne kurulu siyasi inanç. —çn

yoktu. Oraları sahiplenmeye koşan sözde kolonicilerin ne gibi tehlikelerle karşılaşacakları kestirilemezdi.

“Avasarala benden hoşnut değil,” dedi Holden.

“Hayır, değil,” diye doğruladı Fred. “Ama ben öyleyim.”

“Nasıl yani?”

“Bak, ihtiyar cadı senden oraya gitmeni ve güneş sistemindeki herkese vaziyetin ne denli kötü olduğunu göstermeni istiyordu. İnsanlar korkacaklar, her şeyin yolunda olduğunu hükümetin ağzından duymak isteyeceklerdi. Böylece kontrol tekrar Avasarala'nın eline geçecekti.”

“Gördüklerim epey korkutucuydu,” dedi Holden. “Bunu açıkça ifade edemedim mi?”

“Ettin tabii. Fakat aynı zamanda hayatta kaldın. Ve şimdi Ilus buradaki pazarlara lityum cevheriyle dolu şilepler göndermeye hazırlanıyor. Zengin olacaklar. Belki tek istisna onlardır ama bu anlaşılana kadar insanlar tüm o dünyalarda bir sonraki altın madenini arayacaklar.”

“Başka ne yapabiliyordum bilmiyorum.”

“Başka bir şey yapamazdın,” diye onayladı Fred. “Ama Avasarala, Mars Başbakanı Smith ve geri kalan siyasi deniyolar kontrolü ele almak istiyorlar. Ve sen alamamalarını garanti ettin.”

“Öyleyse sen niye hoşnutsun?”

“Çünkü,” dedi Fred kocaman bir sırıtışla, “ben kontrolü ele almaya çalışmıyorum. Zaten o yüzden kontrol bana geçecek. Ben burada uzun soluklu bir oyun oynuyorum.”

Holden ayağa kalktı ve kendine Fred'in leziz kahvesinden bir fincan daha koydu. “Bak bu konuyu benim için biraz açman gerekecek,” deyip kahve demliğinin yanındaki duvara yaslandı.

“Medine İstasyonu'na, yani halkalardan geçen herkesin uğraması gereken kendi kendine yeterli tek uzay gemisine sahibim. İhtiyaç duyan her gemiye tohum paketleri ve acil durum barınakları dağıtıyoruz. Ayrıca maliyetine ekilebilir toprak ve su filtreleri satıyoruz. Varlığını sürdürebilen her koloni bunu kısmen bizim sayemizde başaracak. O yüzden bir tür galaktik yönetim organı kurma zamanı gelip çatığında kime sığınacaklar? Bir silahın namlusu ucunda hegemonya kabul ettirmek isteyenlere mi, yoksa kriz zamanlarında yardım etmiş ve edecek kişilere mi?”